

Szárnyas Ófelsége

regényrészlet

Nem repülön ülök. „*Hier Gefahr! Hier Gefahr!*” Erre riadok félálomból. Milyen hang jelzett, mi ez? Autobahn-automata hang. Jobb lett volna repülővel jönni? Körülnézek, semmi bajt nem érzek és nem látok, semmi vész. Essenek nincs is repülőtere, valahol Düsseldorfban szállt volna le a gép, és onnan még elég messze valamilyen kocsival... Jobb így. A királyok hintón járnak, szebb út, mint a repülő.

Simán rohan most ez a táj mellettünk, jó volna látni a tájban a zöld dombokat, már akinek van hozzá szeme. Én látom, ha akarom. Ha akarom, akkor látom. Sok, sok a zöld, erdők, csak néha kopár. Itt valahol a Rajna, biztos szép, de nem bámulnám, meg nem is egészen arra megy az út, otthon sem érdekelt külön a táj, meg külön a Duna. Térkép nem kell, nem turista vagyok. Vannak itt dombok, csak nagyobbak az erdőkkel együtt, és valahogy a dombok az erdők miatt külön mintha nem lennének olyan magasak, zavaros, de én sem értem, az biztos, nem magasodnak úgy, mint otthon. Ha minden távlat nagyobb, az arányok mások. A Dunántúl azért talán szebb. Hogy is van? *Hosszú, szürke sáv az út, mely a végtelenbe fut...* Hát itt aztán nem nagyon van francia sláger, és Yves Montand vagy Juliette Gréco vagy Piaf helyett borzalmas hangok és színészek, már a nevük is komikus.

A végtelenbe futni szabadon, mezítláb? Nekem az volt Pammerben a furcsa, hogy amikor már térdig jártunk a mocsárban, ő még akkor sem vett észre semmit... Nem, rosszul mondom: az volt a furcsa, hogy észrevette, de egyáltalán nem törődött vele, és valahogy a mozgása, a járása meg a testtartása is, minden mozdulata majdnem ugyanolyan maradt, mintha nem mocsárban gyalogoltunk volna. Érdekes, gondoltam, másra nem tudtam gondolni, valahogy jó neki a mocsár. Vagy nem akartam tudni.

Június, a „lenhajú június”, a nyár első napja, imádom. Van idő, nem késünk el a megnyitóról. Jobb, ha megállunk egy pár pihenőnél. Ez a Volkswagen csak otthon lenne szuper. Vagy már otthon sem. Itt nem neki találták fel az Autobahnt, hamar kifulladás... vagy Golovics fullad ki a vezetéssel? Én úgy érzem, de lehet, marhaság. Jó kocsí, az is lehet, már itt vették. Nem kérdezem meg, fogalmam sincs a kocsikról, melyik a menő... nekem az, ami elvisz, ahova akarok. Otthon mikor is ültem autóban? Ja, taxiban persze igen, de nem taxiban? Lehet, hogy soha? Hopp, egy Porsche, ezt még én is ismerem, a hírért. Csúcs. Dagi pár. Annak a nőnek ott hatalmas műhaja van. Hirtelen nem találom a magyar szót. Angolul ugrik be, itt németül kéne tudni, Glázer egy mukkot sem tud, én közepesen, de

az lesz, hogy még a végén én tanítom őt németül, ez is lesz olyan furcsa, mint az, hogy itt vagyok vele, egy éve nem is tudtunk egymásról, egy éve nem is éltünk. Egy éve az életem nem létezett, vagyis meg sem születtem, üres univerzum, látzat-élet. Akkor, mintha nagyot ugrott volna az idő velem, vagy mi szaltóztunk nagyot? Másvilág. Szaltó után azért most érdekesebb minden. Most, ha akarjuk, mindent csinálhatunk, a legkisebb, leggyengébb ötlet is jó: vicc, hogy beiratkozunk egy német nyelvtanfolyamra, na de ez lepkefing, nem azért szaltóztott velünk a világ, hanem azért, hogy ne Magyarország térképe legyen a fejünkön mázsás súllyal. Öröm. Más kéne, nem nyelvtanfolyam, az otthon is van, sőt a Közgázon a legjobb, ezt igazolhatom. Biztos elég lesz Berlinben az angol, jobban beszélek angolul, mint a németek, ez nem elég? Pammer apja tudott németül, pár mondatot idézgettünk vele közösen, mikor kijött a kórházból és jobban volt, nem romlott a memóriája, az osztrák köszönést használta, *Griuss Gott* és nem *Guten Tag*, vagy híres versidézetet, *Wer reitet durch* valahol... én nem tudtam mindig ezeket, a gimiben még fújtam, az egyetemen filmszakadás. *Erlkönig*, *Wanderers Nachtlied*, klasszikusok, *ruhest du auch...* Viszont kicsit más: *Ich werde protestieren gegen dieser kommunistischen Provokation*, ez nem klasszikus, egy tv-filmben szavalt valaki tegnapelőtt a SAT 1-on, ez is pfuj, politikai kalandfilm, német és buta, a hírek után elfelejtettük elzárni a tévét a társalgóban.

Trabant, Volkswagen vagy Porsche, Glázer sem az autójáról volt híres otthon... ez poén akar lenni, buta poén: soha nem volt autója, nincs jogosítványa, nem is érdekelte. Anyám azt mondaná: „ilyenekkel áldott meg a sors”. Ostoba mondás, nagyon rossz дума, kínosan buta. Nemcsak Glázert, őt azért, mit mondjak, rögtön ájulásig, de előtte még Pammert is becsültem... elég sokáig... néha. Néha-néha, nagy néha... az érzés diktált, nem a ráció, fordítva soha, rémes lett volna fordítva.

„Ilyenekkel...” Senki nem hitte volna, de az esküvőre is villamossal mentünk. És az esküvő után a kertvendéglőbe is, mi is volt a neve, rég elfelejtettem... Pammer úgy akarta, én meg belementem, semmi felhajtás. Apám mosolygott, anyám szitkozódott. Amikor Elefántnak elmondtam, jót röhögött, neki szimpatikus volt ez a villamos-dolog. Sőt, Pammert is nagyra tartotta. Attól Pammer nem lett kisebb a szemében, hogy évekig dugta a feleségét, vagyis engem, Darázs (akkor még Kiss) Orsit. Tulajdonképp nekem is tetszett a villamos-ötlet. Miért? Mert. Csak. „*Villamossal a házasságkötőbe.*” Novellacím, vagy fotórealistafestmény-cím. Glázer tíz éve festhetett volna ilyet, olyasmit, mint a *Szövőlányok rádión Hitlert hallgatják*, az elképesztően zseniális. De maga a sztori, hát nem, Glázert nem érdekelte semmiféle sztori, történet, a történet mint műfaj, mindig taszította, az esküvőm történetét sem azért utálta volna, mert valakinek a felesége voltam egy ideig, az teljesen közömbös számára, hanem azt utálta volna, ahogyan az voltam, mert rosszul odarakva, dilettánsan odakenve ültem benne vagy álltam benne, a saját esküvőmön, aztán véges-végig a saját házasságomban, szerinte pocsékul raktak a színpadra, a vászonra, találjam meg a helyes kifejezést, de nem a szóbelit, hanem a látvány igazságát, sőt jobb, ha törölöm, nem keresek semmiféle helyes kifejezést, nincs történet, se nagy, se kicsi, és egyáltalán nem érdekelte volna, hogy villamossal és nem taxival, meg, hogy anyu, apu, anyós, após, satöbbi, emelem poharam, esküvő, komédia, paródia. Legyen helyem a vásznon, nem olajjal, nem

festékekkel, de pixelekkel, igen, pixelekkel, mondta, csak félig értettem, de láttam, miket tud csinálni a vásznon, meg vásznon helyett bármin, zseniális, éreztem. A kisagya csücskéig sem ért volna a történetem, a mindenféle életem, előre kirekeszti az agyából, mint rosszul megfestett buta képet, a saját házassága és magánélete sem érdekelte már, hát még az enyém meg Pammeré, akiről nem is hallott. Maga a műfaj, hogy „történik valami”, idegen tőle, ő mondta. A történet csak a dilettánsokat érdekelheti. Beckett-nél nincs történet. Pont és szakadék... hirtelen nem emlékszem, ez a pont és szakadék mit is jelent nála. Mindegy, mi a fenének meséltem volna a válást, semmi nem érdekli az életemből, aminek nincs köze a munkájához, és igaza van.

Ami nagyon keveset mondtam neki Pammerről, azt nem utálta, állítólag a nevét az *ÉS*-ből ismerte, amíg olvasott magyar újságot. Érdekes, ahogy Elefánt is nagyra tartotta, még jó. Még jó, de mindegy már, ki kit tartott nagyra, kit utált, ki mit tudott, mi volt. Mi lesz, az érdekes, mert az azért teljes rejtély. Mi van, ha én nem kapok menedékjogot? Ez nem lehet, mondja, ez nem lehet, mondja kétszer, ez nem lehet, mondom én is, próbálok biztosra venni, és azt gondolom, ez azért lehet, és félek. „Hier liegt Gefahr, hát jól vigyázz!...” Ja, nem a karamboltól, pedig láttam szétlapított kocsikat, szégyelltem, de röhögnöm kellett. Eszembe jutott, hogy „liegt Gefahr”, tán így, de az Autobahn-tábla nem mindig nyelvtanóra. Attól félek, nem a balesettől, hogy a nagy semmi utánam jön Magyarországról, a nagy semmi mindenhova elér, ide is, át a határokon, az Autobahn-on, és a nagy semmiben a jövő... mi a jövő, fuj, pátosz. A jövő szó és maga a fogalom, az is giccs Glázernek. Nem érdekli sem az autót, sem az út, sem a táj, sem a domb vagy az erdő. Ő mint magánember nem fél, és megteheti, mert megszüntette a magánéletét, ja nem így mondja: hanem, a „magánlétét”.

Amíg együtt vagyunk, én nem szüntetem meg. De turista vagy utazó, vagy még rémesebb: kísérő nem leszek. Aki Glázer kísérőjének vagy angol tolmácsnak akar nézni, annak vége. Annak nézzenek, aki vagyok vagy leszek! Csak turista bámulja a német vagy magyar vagy angol vagy bármilyen tájat és erdőt, a legbutább emberfajzat. Sem az autópályák, sem a dombos, ha akarom, lapos német táj. Berlin meg Kassel majd érdekel, de nem a város, csak a kiállítás. Berlinből alig látam, sőt semmit belőle, amikor kijöttünk, repülőtér, átszállás, vonat, rohanás. Most mind a hárman elmentek kávé inni, meg vécére. Nekem nem kell annyi kávé. Elefánttal sem ittunk annyi kávé, mint amióta itt Glázerrel. Elefántra úgy hatott a kávé, mint más pasikra a szesz. Irtó nagyot szeretkeztünk a kávék után, és fura, de a farka is kétszer akkora lett, bár ha hízeleghetek magamnak, ez azért az én hatásom lehetett, nem csak a koffeiné. Itt Berlinben Golovics és Vanda még többet kávézik. A német kávé irtó rossz, ezzel nem mondtam nagyot, minden magyar érzi. Olasz presszóban kell inni, Berlin tele van olasz helyekkel, vagy úgy főzni, otthon is, mint azok. Glázer próbálkozik is mindennel, de ehhez speci-el ügyetlen. „A feleséged sem tudott jó kávé főzni?” – kérdeztem egyszer, erre nevetett, de láttam, hogy dühös. Pedig én voltam dühösebb, és én is nevettem.

Anyám iszonyúan utálta Pammert. De nem mondta, nekem sem mondta, úgyis tudtam, hogy ő is tudja, hogy tudom. Tudom, hogy tudod, hogy tudom. Pammer-

rel erről soha nem beszéltünk. Minek, veszekedés lett volna a vége. Úgyis az lesz, ha nem. És igen.

Fák suhannak... Azt hiszem, elaludtam közben az autóban, már megint megyünk az Autobahnon, most nagyon gyorsan, Golovics jól vezet, Vanda egyszer rákiáltott, hogy „vigyázz”, én észre sem vettem semmit. Már akkor aludtam? ... Otthon elég jókat tudtam álmodni, itt meg csak egyszer álmodtam, de az rémes volt, azt hittem, hogy visszamentem Magyarországra, és iszonyú sírógörccs tört rám álmomban, kiabáltam, a Glázer egészen megijedt...

Én nem szoktam félni, csak néha kétségbeesni, és az rosszabb. De van, amikor ez a kettő összeáll, na az elég gyilkos, maga a nagybetűs Semmi, na az. Ha nem tudok kint maradni vele, és Glázer itt maradna, ez most egy mérgező és kunkori kérdőjel, egy abszurdum, egy tengerbe, örvénybe vezető, engem röhögve eltaposó abszurdum lenne. Félek? Előre nem kéne semmitől. A szép kislány ne féljen. Rég voltam szépkislány, soha nem voltam szép. A szép nőket szobornak nézik. Engem nem néztek soha szobornak, szerencsére. Nekem nagyon halott egy női szobor, minél szebb, annál halottabb, jeges hulla. Anyu sokkal szebb volt, de a konyhában ragadt. Hát velem mindent, csak ezt nem. Inkább mérget keverek a konyhában, mint krumplisztészát főzök. Ja, könyörtelen nő is vagyok, amikor azt hiszik, hogy még kis-kislány. Most huszonhét, jövőre huszonnyolc, és ha otthon maradok, brr, soha, rám vésődne a korom, és az már anyu szemében se gyerekkor. Nem akarom, hogy rám vésődjön, én szabom meg, mennyi.

Pammerrel fiatalon is könnyen tudtam könyörtelen lenni, pedig nem mindig akartam. Pammerrel húszéves maradtam, röptültem a szexben, vele jöttem rá, hogy a szex nagyon kell, de ő a vágyamhoz vagy mit mondjak, megint romantikus undorító szó, a „vágy”, mit mondjak, a zsigereimhez kevés a Pammer, igyekszik, hű kutya, számár, Füles, de nekem kevés. Ha meg hűtlenkedik, az tragikomikus. A szex nagy óceán, a kis Pammer belefulladás, ha beljebb merne úszni, nem mer, egy barátnőmmel lefeküdt, egyiknek se volt jó, elmondta külön mind a kettő, szinte megutáltam őket, nem azért, mert lefeküdtek, hanem mert nem volt jó nekik, nem tudták jól csinálni... Gyatrák. Én repültem, én tudtam és tudok repülni, és nincs olyan a levegőben, fönt, hogy az a madár nem kell, hogy ilyen madár kell csak, és nincs olyan, hogy kevéssel vagy sokkal repülök, értelmetlen szavak, mert ami nekem kevés, az másnak sok, nálam nincs mérce, konyhamérleg, ez jó, az nem jó, az kevés, ez sok. Nincs olyan szó és mérték, hogy „sok”, nekem minden és mindenki van, egyszerre látok mindenkit, ha akit nézek, nem lenne, én sem lennék, amit én rögtön látok, azt más később vagy meg sem látja, vakok, ugatják az életet, ugatják az óceánt. Szerencsétlen szárnyatlan csigák. Mocsári mikrobák, nem bántom őket, sajnálom őket, egy lányt sem ismertem az egyetemen, akit a Balaton közepén dugott volna meg az Elefánt, de úgy, hogy beleremegett és felrobbant a telihold. „Erre születni kell, Orsi...” – most őt idézem, a Balaton közepéről.

Pammerrel húszéves maradtam végig a három év alatt, egy nyári ruhás vidám lány, aki vidáman lép bárki mellé, és vidáman hagyja ott. Így maradtam pár évig fecske mellette, de Pammer nem lett fecske, nem arra született, pedig, ha nagyon

akart, tudott repülni, én repüléshez szárnyatlannal soha nem kezdek, mégis engem letről, a földről lesett, alázattal lesett. Közben nem akart alázatos lenni, megvadult számár inkább, aki rúg és harap. Hát így nehéz volt vele, de maradtunk. Húszéves lány, vidám, szellős, kis nyári cuccban? Így ismert meg, egy nyári cuccban feküdtem le vele először, húszéves voltam, de már mindent tudtam előre, azért vettem fel arra a napra azt a helyes kis nyári cuccot. Tárva-nyitva volt az ablak. Egy helyes kis egyetemista lány feküdt le helyes kis cuccban a kedvesen izguló Pammerrel a nyitott nyári ablaknál. Nem csúnya fotó. De még nekem sem ment végig, hogy mozdulatlan háttérkép maradjak, fecskelány pillanatfotón. Na nem. A vége felé már huszonzét vagyok, hahó, nézd csak, mondom a tükörnek, pár év múlva, ha még élek, már harminc, akkor azt mondtam, vége, de Pammer maradni próbált. Harminc, negyven, örök évekre maradt volna. Semmi önálló akarata nincs, ha velem van, az akarata én vagyok. Voltam... már nem jelen idő. Ha velem volt, rongybaba. Nem ellenszenves, nem utálatos, de rongybaba, nem mackó, inkább mogorva játékszámár, puha, szeretetre méltó számár, ő volt a Füles a Micimackóból, a jó és bánatos Füles, kivéve ha megvadul, idegbeteg hangon bőg és rúg és iázik, az istállóban meg elcsitul a nagy fülével, és várja, hogy etessem. Etettem éveket. Én is vele ettem a szénát, értelmes számár, míg meg nem vadul, akkor rúg, harap, és meg is ölhet. Sejtettem, hogy benne van ez is, szerencsére eddig nem jött ki, mostantól meg mások dolga lesz.

Pimasz és gonosz is voltam, a világgal is és Pammerrel is, kábé egy vagy másfél óránk volt a katalán sráccal, amikor anyu meghívta búcsúebédre a srácot, és utána Pammer is elment anyuékkal bevásárolni a Kolosy téri nagypiacra, mi meg egyedül maradtunk, és azalatt lefeküdtem vele, amíg ők visszajöttek, anyu azt hiszem, előre tudta, mi lesz, majdnem megágyazott neki, mielőtt elmentek, úgy utálta Pammert, hogy rajongott a srácért, „őrült spanyol”, mondta, és nagyon nevetett, és a legszebb takarót tette a heverőre. Pimasz voltam, nem akartam, hogy anyu legyen a nyerő ezzel a szép takaróval, hanem én magam, és amíg ők vásároltak a piacon, én ágyba bújtam a katalánnal, villám-dugás ott a mi szobánkban, a mi ágyunkban, a régi takaró alatt, és kétszer is elélveztünk, kapkodva még ilyen jól nem esett, mert én is örült akarok lenni, mindenkivel örültebb, „egy lepedő, két epedő”, Pammer alapból, a katalán srác meg gyors felindulásból epedett, epedőbajnokság, kettőnek elég egy lepedő, anyu kimosta, nem bánta, sőt imádta, hogy megvolt, ragyogott, mintha őt dugta volna meg srác. Félóra alatt, hipp és hopp, és varázslat.

Nem olyan szelíd és gyenge ám a Pammer, mint sok ismerősöm hitte. Úgy képzelhették, hogy mindig Pammer sírdogált miattam. Csak azt hallották volna, amikor tényleg, és nem megjátszva zokogógörcsöt kaptam az ordításától. Nem hangos nagyon, de ijesztő. Az a fojtott, elfúló hang, amit én akkor már tudtam, mit jelent, és megvárta másnap, hogy egyedül legyek otthon, és akkor fuldoklott bele nagyon elfúlva a telefonba, hogy „figyelj, nem éred meg a karácsonyt, ezt most előre megmondom”. Néha röhögtem rajta, de akkor nem, ezt jó füllel hallok, hogy nem vicc, rekedt, igazi borzalom, nekem abszolút hallásom van a pasikra, főleg a Füles hangjára, hát azért vele aludtam két és fél évig, hallok, ez most sajnós a skorpió, az igazi sivatagi vagy milyen skorpió, amelyik igazán szúr és harap, és csontig, belekig, mindenig, szétszúr és szétvág, és véged. És végem...

„Jól figyelj, nem éred meg a karácsonyt” – erre nincs mentség, Pammernek ezzel lett vége, most én jövök, ha élve akarok maradni. Ez a mocsár alja, itt halottak úsztak, és úgy maradtak. Én megmenekülök!

Huszonhét éves voltam már akkor, karácsony előtt,

nem kislány, nem huszonegy, nem a régi kedves kiscsaj, okoska egyetemista, a Közgáz felsőfokú angol nyelvvizsgájával, röhögni kell, mert aki huszonötödik születésnapja után is még gyáva marad, az nulla ember, pusztulhat az összes vizsgájával, mert csontig gyáva marad. Ezért utáltam meg Pammert, amikor rájöttem, hogy gyáva, ja persze, mit hazudjak, én is voltam néha gyáva. Magyarországon mindenki gyáva, ezért akarok kint maradni, távozzál tőlem, gyávaság-pohár, én haza nem megyek. Azt sem mertem megmondani Pammernek, se senkinek, hogy abbahagytam az egyetemet. Reggel szépen elindultam hazulról, mintha a Közgázra mennék, az indexet persze eldugtam, nehogy Pammer megtalálja, és kérdezze, mi ez, egy vizsgám se volt beírva, aztán úgy üres vizsgákkal bevittem a tanulmányi osztályra, ott volt a förtelmesen utált Berkes elvtárs helyettese, az a fiatal, lenyalt hajú tag, de az se látta, nem figyelt, én meg csak úgy odaloptam, és otffelejtettem az asztalán, mintha rongy vagy óvodai emlékkönyv vagy pauszpapír lenne, jó, hogy nem emlékszem, takony emlék, keresse a lenyalt hajú, de engem sem keresett aztán sokáig senki, az egyetemre bejártam, néha egy-egy órára is, senki nem tudta, már be sem iratkoztam, féltém és örültem és kussoltam, és szerepet játszottam magamnak. A kötelező órákat utáltam, és a Közgáz, hiába a legjobb, az is csak iskola volt, mint a gimnázium, iskolára hasonlított, a kötelező folyosóival és termeivel, mit ülnek ott butábban, mint én, és azért, mert iskola volt, ilyen egyszerű, én meg még egyszerűbben otthagytam. Sem anya, se Pammer nem tudott róla, melyiktől féltém volna jobban, anya élesen sápítózna és semmit nem tudna csinálni, persze az ösztöndíjat nemsokára megvonják, amikor kiderítik, reggel szépen elmentem otthonról nyolc körül, néha a Híradó moziba egyedül, de jó időben a Gellért tanszéken meg a Duna tanszéken napoztam, sok ismerős srác, jókat röhögtünk, néha meg beültem az Elefánttal valami előadásra, de csak röhögni, ő is unta, inkább elmondta, hogy nemcsak valami híres olasz költőt, hanem őt is kezelték a Lipóton. Hű, ettől végképp nem ijedtem meg, ez nagyon érdekelt. A Lipót mint zsenikeltető. Nem eredeti gondolat, régi tudás, hogy van ilyen, de én még addig személyesen nem ismertem senki mást. Sokan azt hitték, Elefánt csak azért lett a nagy szerelmem még a házasságom alatt, Pammer tudta különben, végig tudta, azt hitték sokan, hogy mert feltűnően szép srác vagy mert csodásan őrült. Na nem: ennél azért több volt, meg annál is több, hogy a farka hatalmas tudott lenni, ezt elvárta az ember, de a szerelemhez azért más is kell, hogy mondjak valami bölcset. Elefánt előtt csak a Venkó Péterrel feküdtem le egy délelőtti üres lakásban, tetszett a majdnem szőke feje, és mondták róla, közzettanász vagy mi (titokban költő, ő nem mondta volna szerintem a világerő se, mindent eltitkolt magáról), még hivatalos neve is több volt, nem beceneve, hanem hivatalos neve is több, hamar kirúgták a Közgázról, sejtem, nem azért, mert lefeküdt velem, akkor azért másokat is kirúghattak volna, keserű humor. Kefélés közben valami fényes kis acélgömböt szorongatott, nem féltél, hogy ütök is vele?, kérdezte utána, ez furcsa, de nem féltém, utána sem ijedtem meg,

fogalmam sem volt, mi az, nem is akartam megkérdezni. Szorongassa csak. A Venkó nem volt csúnya, „a szőke geológus”, így hívtam magamban, szép se, de izgalmasan furcsa meg szabályos arcú egyszerre. Hogy rögtön tudta, lefekszem veled, az első pillanatban tudta, előbb, mint én, és pokoli elszánt volt, pedig alapjában olyan lágy, olyan szelíd. De az a szelídség látszat. Kőkemény volt. Az első perctől. Van, mikor ez jó.

Elefánt egész más, vidám és kedves volt, nyüzsögtek körülötte a lányok, több tanszékről, több folyosóról, szinte összevesztek, ha végigment a folyosón a nemzetközi és az idegen nyelvi tanszék között, magasan ő volt a legszebb srác az egész egyetemen, kiröhögte az egész Közgáz, azt mondta az egyetemre, nem azt, hogy szar vagy fos, hanem: „a szürkék lila sárképzője”. Ilyet más nem tud, szerintem senki. Elefánt, akivel olyan zseniálisan szeretkeztünk a Balatonban, bent állva a víz közepén... Ezt titkoljam? Pammernek rögtön elmondtam a Balatont, hogy így milyen gyönyörű volt. De azért azt most se neki, se az Elefántnak sem mondtam meg, hogy én már kiiratkoztam, akarom mondani, kimaradtam a Közgáztól, mert hivatalosan nem iratkoztam ki.

Ég és föld között. Ég nem is volt, de akkor mi volt? Föld és föld és mocsár. Amíg nem tudtam, most mi lesz velem, nem is törődtem veled, csak mikor néha Pammer kérdezte, mi van az egyetemen. Semmi, mondtam. Még hazudni se volt energiám és kedvem. Semmi, mondtam, és tényleg semmi volt. Ha nagyon gondolkozok az egészen, még rosszabbul éreztem volna magam, Glázernek tán még a nevét se nagyon hallottam, talán Pammer emlegetett valami kiállítást, Iparterv, később megtudtam sok mindent róla, de akkor még Glázer nekem nem létezett, egyszerűen nem élt, sőt, még Elefánt se nagyon, az is kicsit később, semmi múzeum, klasszikus vagy modern, semmilyen kiállítás nem izgatott volna, legfeljebb tíz percre, Csontváry, kultúra, ja. Na nem. Filmművészet, Fellini, Antonioni. Becsültem Pammert, hogy érti és látni tudja, a Közgáz Filmklubban nagyon szerettem, amit csinált. Vége lett.

Újabb tíz-húsz kilométerek, egyhangú zúgás. Na most az a gyávaság-dolog azért nem olyan egyszerű. Pammer kitette helyettem a Közgáz idegennyelvi tanszék faliújságjára azt a nagy újságkivágatot, Vercors cikke a *Lettres Françaises*-ből, hogy „Hitler a gagné la guerre” – a *Guardian*ban lejtött angolul, én kivágtam, ő meg rászögezte a faliújságra, '69 szeptember elején, Prága, mindenki csendben figyelt. Igaz, ő már végzett, már nem rúghatták volna ki az egyetemről, akkor is, bárki más csinált valamit, ennél kicsit is többet? Ő igen. Nálunk kussolt mindenki az egyetemen, és máshol is. Ő kirakta titokban, nem bukott le, és a papír napokig ott maradt, nem mondtam el senkinek, jó volt látni, hogy ő csinálta, biztos a prof. Berend Iván is látta. Vagy sameszei elébe rakták.

...Hú, most valami gyorshír a rádióban, figyeljete, kiáltja Vanda, óriási!

Kiabálva egymás szavába vágó bementők és riporterek, elfogták Baadert és még valakit Frankfurtban, Goló lassít és félreáll, Vanda tapsol, és még Glázer is odafigyel a hírekre, ami nála nem szokásos. De most ő is, én is, mind odafigyelünk, ez minket is érint. Vége valaminek, vagy most kezdődik? Kérek vizet, bu-

borékosat, muris, hogy mind a négyen egyszerre iszunk a kocsiban langyos vizet, majd még a vécén is bugyborékolunk. „Négy magyar és a Baader banda.” Filmcím. Vagy megint egy nagy fotófestmény, amit már nem fest meg. Namost, bátrak, vagy gyávák a terroristák? Ezen azért lehet filózni, itt Glázer nem mondhat butaságot, és nem is szokott, Lukács György is az volt, terrorideológus pisztollyal, végül meg vén szobatudós, ott lóg a könyve felakasztva a műteremben, Glázer akasztotta oda. Szép pálya. Baader és sok merénylet, hamissággal teli, vagy van benne valami „igaz”? Mi az, hogy „igaz”? Örülne, ha megölik? Lesz száz éve a börtönben, fest vagy könyveket ír majd? Most még csak azt tudjuk: izgalmasabb lesz a hangulat este a megnyitón. Legalább most már nemcsak a terroristavezérekre esik majd villanyfény ma este, hanem a múzeum vendégeire, élő magyar festőkre is. Halkan mondjuk: nem rossz fejlemény.

...Azért az sem volt akármilyen, amikor hol is, a Bulcsu utcában, a BM útlevélosztályán, vagy valami alosztály volt, ahol az elutasítottak fellebbezhetek az elutasítás miatt, nekem nem azt mondták, hogy be se adjam, házaspárok Nyugatra együtt nem kapják meg, pedig mindenki tudta, hogy nem, hanem hazudtak valamit, telefonon megadták a fellebbezési időpontot, mondták, az enyém már lejárt, elkéstem a fellebbezéssel, vicc volt, mert úgysem adták volna meg, de Pammer még fellebbezhetett a sajátjával, elkísértem, akkor is, azt hiszem, ősz eleje volt, elmentem, nekem már nem volt vesztenivalóm, őt meg a fellebbezés eredményére behívták erre a napra, már nem tudom hogy, nagy sor áll, álltunk vagy félórát a bejáratnál, erre kijön egy kis muki, alacsony, kövérkés, és bejelenti, hogy a félfogadás véget ért, az útlevelkérelmek elutasításának a fellebbezése ügyében csak a következő hónap ilyen meg olyan napján így meg úgy, erre persze volt valami felzúdulás, mindenki ott állt már volt, aki több órája, erre ugrott az egész, én is felháborodtam, de mondtam Pammernek, nyugi, kár volt házhöz jönni a pofonért, de ő iszonyú ideges lett, őrjöngött, és azt ordította, szerencsére azon az elfúló hangon, nem biztos, hogy sokan hallották, hogy „jó, visszajövünk, de akkor már fegyverrel”, majdnem sírt, ez elképesztő volt, de én tudtam, hogy önkívületben van, egyáltalán nem valami harsogó bátorság, remegett akkor is a gyávaságtól, persze, ha meghallják, még meg is verhetnék volna berántva ott az irodába vagy a pincébe, gumibot, nemhogy útlevel, szerencsére csak egyetlen pofa vigyorgott rá, a többi úgy csinált, mintha nem hallaná, oszlott a tömeg, őt kiverte a víz, majdnem támogatnom kellett a villamosig, pedig ez azért bátorság volt szerintem, még ha egy gyáva ember bátorsága is, de mit okoskodok, én még gyávább voltam, én meg sem mukkantam. Másfajta gyávaságok vannak, mindenféle, ő például tőlem félt igazán, ez néha esett csak jól, néha sikerült a félelmének kis színt kapni, igen, színes lenni, remélem, érthető, hogy színes, de sajnos ritkán, és akkor szerettem is, de nagyon ritkán, szerettem a félelméért, ha színes, és nem szerettem, és mindig éreztem, hogy fél tőlem... Ez a rohama az útlevélosztálynál, mondom, nem bátorság volt, ahogy a skorpió sem bátor, ha megszúr egy nagyobb állatot. Skorpió úrnak is neveztem néha, de aztán végleg Füles maradt, azt hiszem, mind a kettő volt egyszerre, fura lény, ilyen állat pedig nincs, ő az a furcsaság volt, egyszerre Skorpió úr és Füles a Micimackóból, vigyázni kell vele, én néha nem vigyáztam, akkor csúnyán megmart, nem gyógyul be.

Volt az a festő elsős koromban a siklósi művésztelepen,

a Miklósvári Zégó, az a Zégó név érdekes volt, szerbnek hittem, jó fekete srác volt, olyan balkáni típus, ha nem Zégó a neve, ami illett hozzá, meg ha nem csinál vázlatokat rögtön rólam, remegett a keze a szénceruzával, talán nem kap meg olyan hamar, ha nem Zégó a neve, és nem csinál vázlatokat, alighogy meglátott, de vele is nagyon jó lett, és hogy nagyon jó volt, ezért is rögtön elmondtam Pammernek, ez rögtön a házasságunk legelején, várjunk, még rögtön nyáron, igen, két hét se telt el az esküvő után, még az évnyitó előtt, szeptember hat, épp elmúltam 21 éves, egy taxis megkérdezte, hány éves vagyok, és azt kérdezte, nem vagyok-e túl fiatal a házassághoz, mosolyogtam. Pammer: amikor Siklósról, a művésztelepről visszajöttem, a Déliben várt virággal. Megpuszítottam, szép a virág, köszönöm, drága vagy, mondtam, és ott a Vérmezőn az első padon rögtön elmondtam neki, hogy megtetszett egy festő a művésztelepen. A Vérmezőn épp volt egy ronda nagy gödör is, nem tudom, már miért vagy minek. Közel egy pad. Elmondtam mindent, de láthatta, hogy ugyanúgy szeretem a virágját, úgy tartottam, úgy vittem, lehet, hogy taxit hívott, hogy minél előbb haza, úgy akartam, a taxiban is mint kincset tartottam a virágját, rögtön vázába, friss víz meg minden, de már remegett, lehet, én is, melegünk volt, és lehúztam a bugyimat, a bokámra csúszott, eszelősen szeretkeztünk, nagy augusztusi kánikula egész éjjel, besütött a hold, szeretkeztem Pammerrel hajnalig, és elmondtam még egyszer neki, mert kérdezte, mikor, ott, hol, meddig, el kellett mondanom, mindent hallani akart, mindent, hogy vetkőztem-e, vagy vetkőztetett, meg hogy élveztem és hogy élveztünk, kérdezte, hogy a számba is beverte-e, és hányszor, és lenyeltem-e, és milyen nagy volt, és milyen kemény volt, és kérdezett mindent, és én elmondtam mindent, ahogy csak tudtam, érdekes, még a görögdinnyeevést is, mielőtt másodszor is dugtam azzal a Zégóval, mert először rögtön, ahogy bementünk a műterembe, még le se vetkőztem, csak a bugyit térdig, már nem törődött a vázlataival, már basztunk az asztalon, meg elmondtam azt is, hogy közben be akart jönni valaki, az ajtó nyitva volt, lehet, hogy bejött, és látott, de nem érdekelt, mert épp basztunk, azt se bántam volna, ha nézik... Most pedig hallottam a saját hangom, ahogy mesélem az egészet Pammernek, tetszett a hangom, bármilyen fura, tetszett, ahogy mesélem neki, és hallottam, hogy közben, mikor mesélem, nagyon dobog a szíve, a szíve egyszer-kétszer olyan szabálytalanul ütött, ez érdekes volt, de nem félttem, Pammer se félt, kérdeztem, ő is érzi-e, persze, mondta, füleltünk kicsit közösen a szívdobbanására, reméltem, nincs baj, nagyon dobogott neki, ütött a szíve, de ebből nem lehet baj, vizet ittunk sokat: – Jó neked most, Pammer, mondd, hogy jó most, mondjad, mondjad, sikítottam, hatalmasat szeretkeztünk, soha többé úgy, mint akkor, és Zégóról sohasem hallottam többé.

Megint erdők zuhataga, óriási erdők.

Pont egy éve váltam el tőle, egyéves válási évforduló, fura jubileum, ki-vel ünnepelem, Glázert nem érdekli, Golovicsék semmit nem tudnak... az órákig tartó unalmas autópályán akkor most kezdjük még előbb, végre ki kellene találnom, vissza az időben, melyik percben dőlt el, hogy Pammer feleségül akar venni, és tulajdonképp miért... Engem, azt a Kiss Orsit, akit sokan a Közgáz kurvájának tartottak. Mellékesen az egyetem nyelvzszenijének is, a spanyolt is befaltam volna, a sok hápogó liba magyarul se tudott, nemhogy nyelveket. Nyal-

játok ki, csirkeföldi buták... Állítólag ketten még figyelmeztették is Pammert, „barátian”, hogy vigyázzon velem, mert én, izé... Barmok. Álságos barátmarhák: szólnak egy szerelmesnek, vigyázz, a nagy szerelmed sajnos kurva. Állatok. Nem is sejtik, hogy ha ez nagy szerelem, nagyon nagy és nagyon igazi, és ha nem nagyon nagy, de nagyon különleges, ami azért még több és még ritkább, igen, akkor ez semmi, akkor még jobban fog szeretni! A kérdést sem értenék, silány kis pondrók. Az a kettő, aki figyelmeztette: szutyok-emberkék, hova lettek, most épp hol nem-léteznek, hol szürcsöli őket a nagy magyar semmi? Bár igazán nincs is nagy bajom velük: ők a köznép született egyszerű csóroi, nullalányok, zérófiúk, mindegy, kissé, akarom mondani, nagyon buták: semmit nem láttak igazán. Az eszebbek és érzékenyebbek azért titokban csodáltak, meg nagyon csodáltak, láttam a pirosuló fülükön, ahogy ezek a lányok rám néztek, még a fülbealójuk is beleremegett. Sápítózni sem mertek, elfojtva csodálattukat, be akartak skatulyázni, kitalálni, miért csinálja, hogy csinálja, hogy lehet, hogy bármelyik fiút, akármikor bármelyiket megkapja, ha akarja, hát mit tud ez, nem is annyira jó nő, meg semmi öltözködés, semmi jobb cucc, mégis jól néz ki, és igazuk volt, és semmire nem jutottak, rejtély maradtam nekik, született tehetésteleneknek, fulladjanak a butaságukba.

Volt pár olyan lány, akikkel kicsit jóba lettem, azok nem kérdeztek semmit, azok nem buta agyúak, sőt valahogy élesebb szeműek, nem mondták, de azt hiszem, öntudatos, merészen példaadó nőnek láttak, aki büszkén jelenti be valamelyik házibulin az udvarhölgyei ámulatától-bámulatától, sőt tapsától kísérvé, hogy előző nap kivel feküdt le, persze nem mindegy, kivel, hogy sápirozva, elfojtott „kis kurva” vagy „oltári nagy kurva” suttogásból én magam, Kiss Orsolya eredeti nevemen, még nem Darázs, hanem Kiss von Haus aus Óbuda, személyesen és egyenes adásban mezzoszopránal jelenthesse be új hódításának nevét. Nem szabad titkolni. A lényeg, hogy amikor a magas cét kiéneklei, irigyeljék a tehetségét. Mindig neveket mondtam, megmondtam, ki volt, döglőjön meg, aki nem akarja hallani utána a nevét, hogy mindenki tudhatja, akármilyen van, vállalja, aki ágyba bújjik velem, még szép, vállalnia kell önmagát, és tőlem tudta meg először mindenki, az egész tanszék, a fél egyetem. Nekem se volt mindig könnyű vállalni őket, akár egy menetre, sok értéktelen tahó, bár nagyon válogattam, de mégis akadt belőlük. A Pammer után már tahóval soha, bár tehettem volna, régebben izgatott, hogy sok surbankó, nulla értelmű, síkbuta és tök értéktelen alak, vonaglik és hever a lábam alatt, a talpam is nyálná, nem csak a seggem, mind, mind-egyik, kipróbáltam, hogy lássam, mind, nem volt kivétel.

Amikor mégis hazudtam, nem tudom, miért is, rögtönöztem, de talán ezzel jeleztem Pammernek, hogy akárkivel dugok, vele akarok maradni, még ha azért a skorpió szúrni is tud. Viszont amikor szinte, mások úgy mondták, hogy szinte „ünnepi hangon” jelentettem be, kivel voltam előző nap, akkor ezzel, Skorpió úr, avagy nem, én próbára tettem Pammert, sőt önmagam, hogy ez után a nem tudom hányadik hódítás után mindketten akarjuk-e még folytatni. Először Pammer után mindig az udvarhölgyeimnek jelentettem be, nehogy az új szerető előbb fecsegye ki, mint a pasik szokták: azt kisszerű szégyennek éreztem volna, és az udvarhölgyek is vihogtak volna, nem bámultak volna rám fénylő-véres-mocskos istennőként. Istennőket még képzeletben sem ismernek, a görög szobrokat is csak ugatják.

Silány humoruk volt. „Minden héten meglobogtatta új foltokkal halványsárgán pirosuló nászi lepedőjét” – valami ilyen marhaságot, persze paródiának szánva Pammer egyik hülye barátja izzadta ki, visszamondták nekem rögtön, olyan, aki vel persze nem feküdtem le, mert volt azért olyan is, főleg ez a hülye.

Végig bekapcsolva a rádió, folyton ismétlik...

Lövöldözés volt Frankfurtban, úgy kapták el... két halott... Este külön-műsor minden tévében és rádióban... Most valami táblák, hogy hány kilométer még. Düsseldorf, Dortmund, Oberhausen, Essen. Ott a Ruhr-vidék címere, de lehet, hogy a városé. Van ott egy piros-sárga, de nem a városé, mert Essené ezüst és kék. A címer, meg minden ilyen tárgy meg jelek, tárgy-jelek, mintha ezt is mondta volna, így azonnal érdekelte Glázert, ceruzával felírta az ilyesmit egy kis füzetbe, az mindig nála van, spirálfüzet, elég kicsi, mindig ír vagy firkál bele, sokszor mint a profi gyorsírók, olyan jeleket, de persze nem az, hisz gépelni sem tud, nemhogy gyorsítani, pedig az anyja profi gyors- és gépiró volt, mindent én gépelek neki, nekem jólesik, ha. Ez a Vanda nem biztos, hogy sokat gépel a Golovicsnak, bár mindegy is, csak gyanítom, nem, soha nem hallom a gép kopogását a szobájukból, lehet, beviszik egy leíróirodába, még a nagy vásznakhoz is profi fotóst hívtak... Vandáról mindenki tudja, hogy feláldozta magát Golovics tehetségéért, persze volt miből... volt mivel, volt pénze, lakása és karrierje, bár fogalmam sincs, mi a fene az a karrier, ők tudják, a feleség saját karriert feláldoz, jól fejezem ki magam?, a nap meg rájuk ragyog gazdag aranyfényvel és aranypénzzel. Krőzushölgy. Jól mondom? Ha nem Krőzushölgy, amiről fogalmam sincs, mert csak így képzelem, és fantáziálok gonoszul, pár évvel idősebb nálam, ha nem krőzus volt, jó, akármi volt, és ha nem így van, akkor is otthagya a saját életét és most robotol a Golovicsért, mint én a Glázerért, de én egyet ígérek, és nem azért, mert pár évvel fiatalabb vagyok Vandánál: esküszöm, hogy a napi nyolc óra német–angol levelezésen és tolmácsoláson kívül én igazán semmit nem robotolok, én magamat adom a Glázernak, elég neki vagy nem, ha nem, egyikünk erre, másikunk arra, nagy ez a Nyugat: világóceán. Na, hogy lakás meg szülők vagyona, karrier? Jah, úgy könnyű, nekem se pénzem, se lakásom, se karrierem nincs, nem volt, akkor tessék mondani, én mit áldozzak fel? Egész egyszerűen mindent, én mindent, hisz nekem könnyebb volt mindent odaadnom, mert semmim nem volt, se palotám, se paripám, se gazdag szüleim, se gazdag férjem, persze cuccaim sem voltak, aranyláncom, arany karkötőm, nem azért tetszettem meg neki, hálistennek, hanem kávé egy kis presszóban, két dupla, kétszer három húsz otthon a dupla, kávéztunk Glázerrel a Mokép nyomorult büféjében, később a Napoletánában, ott hat negyven, és mindkettőnknek volt egy rossz házassága.

Pammer végül, még javában együtt éltünk a kisszobában, megkapta egy személyre az útlevelet, elindult Rómába, Bécs, Velence, Firenze, Bologna, Róma – először csak Velencében szállt ki, innen és mindenholnan írt levelet, mindennap írt, telefonra nem volt pénze, írt és minden sorát elküldte.

Mikor is... ez azért nem tavaly, hoppá, '67 decemberben ért Rómából Párizsba, egyéjszakás ifjúsági szállóra maradt pénze (Auberge de Jeunesse, Bd. Kellerman) Állandóan rám gondolt, igen, de közben a disszidáláson tipródott, pedig ahhoz ugrani kell, Glázer nélkül én sem mertem volna most ugrani, sőt egyedül soha,

Glázer is némi félsszel ugrott, még a felesége is tartalék volt ugróedzőként, végül velem ugrott, tűzugratók, mondtam büszkén magunkra, csak nyomorult lehetek, cselédszoba magyar egyetemistája, soha büszke? Róma, még nem voltam ott, Pammer onnan kanyarodott Párizs felé... Én majd mindenhol kanyarodok, ha akarom... Csak azt ne halljam, hogy „örök város”, meg „kultúrkinccsek”. Brr, szerencsére se Pammer, se Glázer soha nem mondott ilyesmit, butagiccs szótártat ők rég lezárták, én is... Glázer tán '66-ban volt hosszabb úton Rómában, és mesélte, a múzeumokban élt, majdnem ott éjszakázott, beköltözött volna, nekem ma hihetetlen, neki már nem kell múzeum, akkor kellett, ez így nem baj, és Rómába senki nem a modern művészetért megy, legfeljebb, aki majd csinálni akarja, na ez volt Glázer, túl kell élni a múzeumokat, de kihagyni nem lehet, szuper lett volna, ha találkoznak Rómában...

Albinoni a Kellermannban:

Ébresztő a Kellermannban Albinonival, ez a cím az igazi. Megint csak jó fotórealista (hangrealista?) fotófestmény, ha akkor véletlenül ő is ott van a Kellermannban, és látja, hallja, hogy a reggeli ébresztő Albinoni, mint katonaságnál a Rákóczi-induló, Velencében Albinoni, na, van különbség. A Kellermann, az Párizs egyik legnagyobb diákszállója volt, de inkább nyomortanya, diák ott alig szállt meg, Pammer oda került pénz nélkül, amíg meg nem találta egy volt évfolyamtársát, aki már régebben disszidált, az aztán kihozta onnan. Beajánlották ahhoz a magyar fotósnőhöz, asszem, Suzy volt a neve, mindegy, azzal volt szilveszterkor is, 1968. szilveszter Párizsban, atyavilág, mindegy, én otthon, ő is tudta, nem egyedül, ha Suzyk vannak, akadnak valakik Pesten is. Nekem meg, akit akarok, a világon bárhol.

Most ez az autó azért jó, hogy van a Golóéknak, mert odajutunk simán Essenbe, a repülőt sem szeretem, de az Autobahnt sem nekem találták fel, legalább az erdőben mennénk, Pammer utált kirándulni, egyszer a Dunakanyar, kétszer Tihany, de ott ránéztem két fiúra, erre tönkretette az egész napot, ilyen alapon elmehettem volna a két fiúval, igenis, akkor már mind a kettővel, ha már így dühöng a semmiért, akkor legalább utána lett volna oka dühöngeni, és nem a semmiért, tán azt kellett volna, eszembe jut, egyszer meg arra se vigyáztam, hogy jó alaposan kimossam, rohanni kellett, nagyon késő volt, ott az óbudai kollégiumban épp nem volt melegvíz, és utána aznap éjjel, otthon, amikor hazajöttem, azt hiszem, rájött, nem kellett volna rögtön utána még akkor éjjel engedni, de nem bántam, hogy vele is, különben is szegény éjjel kettőig várt rám otthon, Füles, mért nem alszol már, kérdeztem, és megpuszítottam, olvasni sem akart már, csak várt, csak virrasztott, megérdemelte az örömet, hogy megkapjon rögtön, amikor megjövök, és mindig akart, minden este, nemcsak, mert a férjem volt, a papír mindegy, de úgy éreztem, ő mindig megérdemel engem, ezért szerettem, most is jöhet, gondoltam, szépen levetkőztem, azt sem kérdezte, hol voltál, a barátnőmnél, mondtam volna, ha kérdi, sokáig beszélgettünk, elment az idő, mondtam volna, mert elég nagy zűrben van, mondtam volna, de nem kérdezte, én meg szépen lassan, nem kapkodva levetkőztem, a bugyimat szépen a ruhám tetejére tettem, lehet, hogy látja rajta, mi volt, nem baj, tudnia kell, milyen vagyok, még a vécére sem mentem ki, utána úgyis zuhanyozok, ő nézett közben,

úgysem aludt volna el anélkül, de lehet, én sem, és mikor hozzám ért, rögtön érezte, hogy mi van, hirtelen megállt, mindent abbahagyott, én kicsit zavarba jöttem, mit mondjak, hazudjak vagy megmondjam, hátha elfogadja, sok mindent elfogadott, például az Elefántot is, de ezt letagadtam, mert nem az Elefánt volt, tudta, hogy most nem lehetett az Elefánt, és megijedtem attól, hogy úgy megdermedt, csak csináld, csináld, sürgettem, lehet, parancsnak hangzott, ráparancsoltam, máskor is szoktam, erre nem faggatott tovább, ő is belém élvezett, de utána sokáig forgolódott, egész hajnalban tudott csak elaludni, hát előbb én sem, jobb lett volna megmondani, de másnap sem kérdezett róla, soha többé, pedig elmondtam volna. Nem kérdezte, se most, se máskor, se soha, hogy „mért csinálom”. Tudta, ahogy ezt emberfiának nem lehet tudni, az embernek sejtelve sincs önmagáról, nemhogy tudni lehetne, mit, miért, jajj, kőbe-jégbe-tűzbe-levegőbe van vésve, hogy „nem tudom”, nem lehet ezt tudni, én is csak annyira, ahogy egy ember nem értheti önmagát, nem értheti, semennyire...

Egyszer, nem akkor, épp ott voltunk Pammerrel a kisszobánkban, nem emlékszem, talán délután, ő tudta, hogy akkor is délelőtt én az Elefánttal voltam, bús volt, mint az igazi Füles, nem szólt, bántott volna, ha nagyon bántja, szinte letargiában, na, nekem sem volt rózsás kedvem, csak magamban mondtam, nem neki akartam, „ne haragudj, nem tehetek róla, nagyon szeretek baszni...”, s mikor meghallottam a saját halk hangom, meg ezt a szót, mert mégsem magamban beszéltem, rossz volt, hogy kijött a hang, ezt a szót, amit mondtam, a legnehezebb szót, nem mindig kell kiejteni, mi Pammerrel tudtuk, mikor, és halkán vagy hangosan vagy némán, de én most buta voltam, hogy kijött, ráadásul iszonyú butaság is ilyen primitíven, iszonyú butaságot hallottam, a nagy semmit hallottam, a hülyeség nulla fokát, a saját hangom és gondolatom, de ez téves mozdulat volt, a jégtáncos is seggre ül néha, attól még marad a világ legjobbja, de azért csúnya seggre ülés volt, Orsi, mondtam rögtön, ne menj a hülyék szintjére, az maradjon Óbuda vagy Zugló, vagy a Közgáz színvonala, nem a miénk, én semmit sem csak azért csináltam, mert „szeretek baszni”, azt nagyjából mindenki szeret, a buta nők, az okos nők, a kékharisnyák, a tudós nők, cselédlányok és professzornék, Bovaryné, akit kitaláltak, és George Sand, aki nagyon is létezett, szegény Chopin belepusztult, néha félttem, Pammer nem fogja bírni, akkor neki a mocsár, és ott marad, én nem mentem ki, pedig akarom, hogy éljen, mentse ki magát, mocsárban, szárazföldön, erdőn-réteken, a kis kurvák, az oltári nagy kurvák, én is, aki Elefánt szerint istennő a törpék világában, én is, mind, mind csinálják földön, vízen, levegőben, szénbányában és búzatarlón, a keresztretjvények összes rubrikájában bujkálva vagy nyíltan, sikoltozva közben vagy mély nyögésekkel, az élet titka, és nem az a tízezer dolláros kérdés, hogy miért, a megfejthetetlen fekete kérdés és a Himalája-rejtély, izlandi kráter a föld közép-pontjához, mélykút és inga, amire nincs magyarázat, amit én magam sem sejtek, de nem is kutattam, mert megőrültem volna, ha kutatom mondjuk a Lipóton, meg a mocsár legalján, hát nem kutatom, mért csináltam, mért csináltam mindig, nem tudom, ha agyonvernek, sem tudom, szevasztok, drágáim, szeretek néha repülni, de megőrülök, ha faggatom magam, és lehet, csak azért nem örültem meg, mert Pammer nem kérdezte, de néha csúnyán belém mart, megérdemeltem, nagyon fájt. Megsértett? Visszamartam, és majdnem belepusztult. De muszáj volt marni, és martuk egymást.

...Különben az azért szuper lehetett, amikor a Kellermannból visszakéredzkedett a Suzyhoz, az meg azt mondta neki halkán és finoman, hogy jöhetsz, ha majd nem egy nyomortanya és köztem akarsz választani, hanem mondjuk egy másik Suzy és köztem, sőt, a másikat nem is kell, hogy Suzynek hívják... nem rossz, Pammer mesélte, jó fej lehetett az a nő.

Rajnai Plakátmúzeum,

na ez az, amire otthon senki sem gondolna, és nincs hülye angol vagy amerikai turista sem, aki ezért jönne Essenbe meg a Ruhr-vidékre, vagy egyáltalán ismerné, mert a Kruppra meg acélgyártásra még a gimnáziumban, ha volt földrajz-buzi, és biztos mindenhol volt, Óbudán az én gimimben, az Árpádban pláne, én utáltam a világtalaszt, csak Angliát nem, a nyelv miatt a városneveket, az angol folyókat, skót hegyeket és tavakat pláne tudtam, és miért, csak azért, mert az angol érdekelt, angol tanulmányi versenyek iskolai házibajnoka, idétlen szó, az Árpád gimi angolosa, ezért a többi tantárgyból békén hagytak, még a magyar földrajzot sem tudtam, Balaton, Dunakanyar, kész, na jó, a Ruhr-vidékről tán hallottam, apám különben jó földrajzos, térkép, földgömb, mikor megtudta, hogy Essen, rögtön elővette, na de Plakátmúzeum, és közben ez elég fontos lehetett Glázernek, de még ő sem sejtette a plakáttervnel, hogy majd az ő keze ide a legjobb, és az ő keze tartja Európát a nagydíjas Európa-plakáton, pedig igen, az ő keze a plakáton, Európa, fogadd, nem volt épp jobb modell a kéznél, ő lett a modell és a kéz, és én épp a legjobb pillanatában ismertem meg, kopog valaki, hozta a Jancsó-plakátot, *Agnus Dei*, meg az Európa-plakátot, csak névről tudtam, kicsoda, de több plakáttervező is volt, valaki kopog, tessék, ő kopogott, jöjjön be, bejött, üdvözlöm, én vagyok, ő volt, én meg én. És ha nem ismerem, akkor is jók a plakátjai, sok festő él ebből otthon, hála Mokép, Fömo, Hungarofilm, plakátkiállítások, felelős: Kiss Orsi, akarom mondani, én, Darázs Orsi, akinek Kiss Orsi még a neve, Darázs, ezt a nevet Pammer kreálta, olaszul is szép, *Ursula Vespa*, és nekem is tetszett, együtt találtuk ki közösen... Glázer nem tudja, hogy mi volt a nevem, mit érdekelné, nem mondtam neki, ő már úgy ismert meg, hogy Darázs Orsolya, bemutatkoztunk és kész, én voltam, ő volt, ő lett, és vele minden meglett.

A válás sem izgatta olyan nagyon, ha én nem mondom, na megvolt a válás, már előző nap szóltam neki, hogy tudja, és egész jó volt, semmi dráma, kicsit kérdezte, de alig, mondtam neki utána, hogy jó volt, nem is volt kínos, inkább kicsit röhögtünk a Pammerrel, mint egy szolid színházon, semmi katarzis, semmi meglepetéssel, szerintem Pammer is így látta, egész jól beszélgettünk utána, még ő is mosolygott, pedig épp azt, épp mosolyogni nem tudott, amíg együtt voltunk, nem tudott, a számár, a Füles, és a skorpió nem mosolyog, most aztán már biztos jobban tud, ha akar, bár fogalmam sincs, mit akar, és mit fog csinálni nélkülem, hallottam, a barátnője lett az a nagyon csendes lány a filmintézetben, a Takács Mari, szép szürke leányzó, „a csend halk szürke lánya”, ezt én rögtönöztem róla, de nem sértődött meg, Pammer meg írhatja mellette a regényét, amit én gépeltem le, és nem akarják elfogadni.

Különben a *Firenzei púposokat*, amit azóta is ide-oda tologatnak a kiadók, akkor kezdte írni, amikor én már végképp elhagytam, persze még jóval a válás előtt, és

Glázer előtt, de amikor tudomásul vette, hogy vége. Belenyugodni nem tudott, de tudomásul vette.

Másnap utazott Dubrovnikba, tenger, meg még délebbre akart, Cattarói-öböl, meg annál is, minél délebbre, egyedül indult, volt piros, Jugoszláviába érvényes útlevele, és nekem is volt, először és utoljára közösen mehettünk volna a tengerhez, nekem már elmondta, hogy egyedül megy, de nem voltam biztos benne, hogy igazán ezt akarja, és hogy jó lesz-e neki egyedül a tenger, és vettem egy nagy levegőt, mintha tiszta vizet ittam volna, és megkérdeztem: „Füles, nem akarsz, hogy veled menjek?” Erre hallgatott egy kicsit, szeptember eleje volt, szép idő, magában már nyilván ezerszer töprengett rajta, és azt mondta, köszöni, de meg kell szoknia, hogy nem vagyok vele, és nem leszek már vele, ez hosszú távra szól, és nem olyan könnyű megszokni, ezért is most egy tengeri út az Adriára, ez segít neki, segít neki, hogy alkalmazkodjon az élethez... nem is tudom, így mondta-e, hogy az élethez, vagy hogy az „új élethez”, nem emlékszem pontosan, de értettem mindent, mégis megismételtem, ha csak egy kicsit is szeretné, megyek vele, de megint azt mondta, hogy köszöni, de mégsem, és mondta, hogy a Déliből indul vonattal, és majd Dubrovnik előtt, vagyis az Adria előtt még átszáll másnap reggel, hogy Újvidéken találkozzon egy fiatal vajdasági íróval, akivel pár percig beszélgetett csak májusban, a hatvankilences könyvhéten, de nagy tehetségnek tartotta, mármint Pammer a vajdaságít, ezért keresi majd másnap Újvidéken, és ezért indul most holnap a Déliből este, nyolc után, és én hiába mondtam, rossz ötlet, hogy ne utazzon éjjel, de mondta, hogy mindent kiszámított, Splitből ráadásul hajóval megy majd Dubrovnikba, és miért, hogy delfineket lásson közléről a tengerben, ez szuper, mondtam, a delfinek az Adrián, én vigyáznék rád, ha akarnád, mert egész éjjel a vonaton nem tudsz aludni, és megbetegszel, és súlyos betegen nem tudod jól megnézni a delfineket, tudtam, hogy nem fog aludni, beteg is lehet, és mi értelme betegen az Adriának meg a delfineknek, jobb, ha én veled megyek, de ő olyan csökönyös és makacs volt, hogy nem lehetett lebeszélni, meg akarja szokni a magányt, mondta, csökönyös, mint egy Füles, mondtam, erre kicsit nevetett, de azért vidámak akkor sem voltunk.

Soha nem horkolok, az rossz lenne mellettem bárkinek, aki... Mindig mondták, hogy szépen alszom... Szeretném, ha már Kasselben lennénk a kiállításon, most persze a szuper váratlan Baader-ügy, most majd még nagyobb lesz, pedig állítólag elég nagy eddig is a felhajtás, még Magyarországról is lesznek vendégek, persze most, hogy otthon is kiderült, Glázer kint marad, pont órá kíváncsi majd mindenki, a disszidálásról nem beszélünk, ő nem akarja, csak a kiállításról. A német újságíróknak majd én fordítok, ahogy szoktam, főleg, ha tudnak angolul, a német nehezebben megy, akkor esetleg majd valamelyik magyar segít. Megőrülök, ha Glázer kísérőjének vagy angol tolmácsának fognak nézni, és az a baj, hogy én sem tudom biztosan, kije vagyok. Eleinte még Pesten, mint valami nagyon rossz giccsfilmben, amihez ő nem csinálna plakátot, azt mondta, „vállfélben vannak” a feleségével. Ez pontosan mit jelent? Jogászok buta szavai, fúj. Még azt sem mondta el, csak jóval később, hogy van egy hatéves kisfiuk, csak nyeltem egy nagyot, pont hatéves, épp születésnapja van, máshogy eszébe se jutott volna, hogy elmondja.

Mikor a felesége „tudomást szerzett”

(ez is jó hivatalos buta szó, ford. németre, nyelvtanfolyam!), tudomást szerzett rólam, meg hogy szinte a műteremben élek, és éjjel-nappal ott gépelek Glázernek, és fotózni is tudok, hát persze, hogy nem akart vele jönni Berlinbe. Na most hadd ragozzam kicsit: „nem akart”, ezért jöhettem én? Ha „akart volna”, akkor én otthon maradok? Vagyis tőle függött, és nem Glázertől? Érdekesen éles és csikorgó kérdés, nem? El kell viselnem, hogy csak azért jöhettem én vele, mert a meglevő feleség nem akart kijönni. Hát akkor nem azért jöhettem vele, mert egyértelmű, hogy hozzá tartozom? Lehet, hogy nem mindenkinek egyértelmű, és a fene tudja, az ösztöndíjbizottságnak mi egyértelmű, milyen számlákat állítanak ki... Ha megveszik egy képét, és rögtön megvette a múzeum, van pénzünk. Az ösztöndíjat egy db. ösztöndíjasnak adják, annak, ja, ki másnak, akinek az ösztöndíj jár. Kérdezzem meg éles hangon vagy selymesebb hangon, affektálva Vandát, hogy akkor ő plusz ösztöndíjat kap mint hites feleség? Ők, Golóék kettő db. ösztöndíjasok, mi meg Glázerrel egy db. ösztöndíjasok vagyunk? Ha a hites felesége jött volna vele, dupla pénzt kapnak, mert „hivatalos hitves”, aki én még nem vagyok?... Persze, hogy nem kérdeztem meg, főleg nem Glázertől, és pláne nem Vandától, akivel elég jóban vagyunk, amikor nem gondol karrierekre, meg kötelességre, akkor még humora is van, és jót tudunk együtt röhögni bármin. Elmentünk moziba a Fellini-filmre, *A nők városa*, hirtelen eszembe jutott, hogy otthon én munkaként néztem a Fellini-filmeket, és rendeltem a Fellini-plakátokat, nem is volt olyan rossz munka, most meg valami nagy nyugat-berlini moziban ülök mint valami rendes német fizető néző a nekem fél éve még tök ismeretlen Vandával, aki olyan „fel nőtt nő”, akivel én életemben soha nem találkoztam volna Pesten, elmegyünk egymás mellett, kitalálhatatlan történet, mégis összejött, mert valaki mégis kitalálta, csak tudnám, ki és hogyan, és mi a kitaláció vége... Erre most kérdezzem meg a Fellini film, a *A nők városa* után, hogy ő külön kap-e ösztöndíjat, meg hogy is van ez? Abszurdum. Nem kérdezem, jókat röhögünk, a film után elmentünk egy olasz presszóba, ahol németek ittak olasz kávé. Ez muris volt. Annyira, hogy Vandát is szinte megszerettem a kávézás után. Ami az előbb piszkált, a pénzes és karrier-gondolatokért utálhatnám magam, de nem biztos, hogy utálnom kell, főleg, mert nem is a saját gondolataim, ez kívülről jött belém valahogy, én életemben még nem gondoltam szép és drága cuccokra, autókra meg ékszerekre, szegény voltam Óbudán, szegény az egyetemen is, és maradok alássan az Berlinben is, itt se lesz rajtam ékszer, soha ne legyen. Csak egy dolog számít, HIER GEFAHR, hogy amíg elvisel Glázer engem, én meg pláne elviselem, hülye szó... szeretem, és csak őt, egyedül őt akarom, maradunk együtt, nem az apámtól-anyámtól függök, nem is Pammertől, ki is az, ki is volt az, ha akarom, elfelejtem nagy nehezen, Elefántot is elfelejtem, őt pláne elfelejtem, biológiai csoda, ezért különleges, de nem kell már tudnom, ki volt, mért volt, jó volt, nem tudom, mert mintha most már én magam lennék különleges, csak találgatom, mert most csak Glázert szeretem meg a munkáját, Európa legnagyobb modern fiatal festőjét, szó szerint elraccsolják, öblögetik ezt majd több nyelven este a megnyitón meg a rádióban-tévében, és én majd fordítom, angolra, de amilyen nyelvre csak akarják, szó szerint a legnagyobb modern festő. És amíg az, addig semmi, de semmi baj, nincs baj, nincs baj, nincs, nincs, nem lehet.

A születésnapokról eszembe jut

az a születésnap a Gellérthegyen, ez megint egy buta cím lenne, férfi és nő ajándékozzák egymást születésnapkor – fotórealista festmény, amit Glázer tíz éve nem csinál már. Kár, hogy nem. Létezik lélektani festmény? Na, ilyenről még nem hallottam, lélektani regény meg történelmi regény az létezik, de például lélektani vers meg történelmi vers, az komikus röhej volna. Festmény sincs lélektani, nem címkézik így, ne is. Két hete kimondták a válást, elköszöntünk a bíróságon, de nem akartam elfelejteni, hogy Pammer születésnapja most március 13., ráadásul péntek, hát volt mivel birkózni egész életében, ha babonás, és lehet, ez hozta ki belőle a tehetséget, ez a március 13., hogy nem a tömegünnep, a tizenötödike, és most pont péntekre esett a tizenharmadika..., én már fél éve együtt voltam Glázerrel, csak őt szerettem már, ezért jó barát lett bennem a Füles, hálát éreztem, mint ahogy szexrobbanást érzek, mindig, ha szeretkezek, most olyan csendes hálát akartam érezni ott a Gellérthegy alján nem is külön a Pammer, de közösen én meg ő, hála a közös múltunkért, jó, a kínzást kivéve, de nincs több kínzás, most szépen utoljára ő, búcsú és vége, és nagy barátságban búcsúzni, hogy ne csak a bíróságon váljunk el szépen... Egyébként akkor láttam először belülről a Glázerék nagy lakását, először jártam ott, a felesége sehol, a válásig elment a lakásukból, és ott hagyta neki, vitte a hatéves kisfiút, nyitva az ajtó, szólt ki, és ott volt Glázer egy nagy tervezőasztalnál, amiről már mesélt, meg a fotóját is láttam, volt ott kékfényű lámpa is, meg mélybarna hangulatlámpa, meg két árnyékoló, minden, épp be kellett fejeznie azt a nagy munkát, most nincs idő másra, egymásra sem, nem baj, örültem, hogy nagy munkája van, nem volt olyan puszkodó fajta Pammer sem, Glázer sem, ilyeneket kaptam, de most adott egy puszit, mert mondta, hogy rossz így a mai este neki nélkülem, de egy perce sincs most rám, hajnalig dolgozik, csak örült, hogy végre megmutathatta a nagy lakást, ami a feleségére marad, amíg mi külföldön leszünk, ennél többet a lakásra gondolni sem akar, nem kell lakás, csak munka, csak a műtermében élt a Bajza utcánál, ahol majdnem együtt laktunk hónapok óta, ezért nem láttam soha az „igazi” lakását, szép, mondtam, de nekem csak mint szép tárgy tetszik, kultárgy, nem az enyém, körbejártam, de érdektelen, én a műtermét imádtam, ami az enyém is volt már, puszit, ha összesen kétszer adott, ez volt az egyik, és már mentem is boldogan, mentem tovább Pammerhez a születésnap ajándékkal, búcsúajándék lesz neki, a váláskor idétlen lett volna ajándékot adni egymásnak, vagy ott kellett volna a bírósági folyosón?

Nem tudom, azóta sem tudom, hogy lett volna jó, én akkor úgy éreztem, már végképp barátok maradhatunk, boldog születésnapot annak, akit évekig nagyon becsültem, és most ha különváltunk, maradjunk szeretetben, ha bátyám lehetett volna, jobban járunk, én és ő is, nem volt bátyám, ő lehetett volna a legjobb testvér..., tavaszi este van, 1972. március tizenhárom, esti hűvös idő, rajtam egy új tavaszi átmeneti kabát, életemben az első rendes darab, persze Glázer miatt vettem minden pénzből, és az esti hűvösben most csak mentem az ajándékkal, szépen becsomagoltam, mentem fölfelé, örömmel, mintha nyár lenne, és csend volt a Ménesi úton, két utcával odébb lakott Pammer a húga kölcsönlakásában, képzelem, milyen esetlenül és elhagyatottan és mocskos ruhák, piszkos zoknik és mosatlan edények, igazi lerobbant zuglakás, de a kert nagyon szép lehet az

ablaka előtt, kora tavasz, oda mentem, csak pár percre lakott Glázertól, mindketten a Gellérthegyen, a Szüret-lépcső után jobbra Pammer, de egyikük sem tudta, ki és hol, minek, nem kell tudni senkinek, csak nekem.

A kert olyan kicsit elvadultan is szép,

ez a kert is, ahol lakott, pedig senki nem gondozta, még úgy is tetszett. Tavasszal majd kivirulhat. Csöngettem a kertkapun, és mentem fölfelé a kerti lépcsőn a küszöbéig. Úgy láttam, megörült, nem várt, nem telefonáltam, itt úgy sincs telefon, tudtam, minden este otthon van, ha még sincs, a küszöbön hagyom az ajándékom, nem viszi el senki. De otthon volt, úgy láttam, megörült nekem. Happy Birthday, mondtam, soha addig nem mondtam így neki, most is szinte véletlenül, vagy nem tudom, miért, jólesett, és puszi, az is jólesett neki, mosolyogtunk egymásra, gyere be, megyek be, köszönöm, hogy vagy? Boldog születésnapot, és átadtam neki, szépen becsomagolva, nézegette, mi lehet, ülünk le, leült az ágyra, elkezdte bontani, ügyetlenül, de gyorsan. Nem árultam el, mi, mert akartam látni, hogy nézi majd, ha meglátja a címét, kibontotta, és látta meglepődve, a *Micimackó* régi kiadása angolul, nem mondtam még, hogy első kiadás, majd mindjárt úgyis látja, észreveszi a szép régi rajzokkal és betűkkel, *Micimackó*, első kiadás, ennek csak örülni lehet, ő is örülni fog, ritkaság, *Micimackó* első angol kiadás, elég nagy ritka ritkaság.

Lapozgatta, de valahogy nem mosolygott már igazán, lapozgatta, nem nézett rám, az ablak felé nézett, a könyv a kezében maradt mozdulatlanul, találmra lerakta az ágy szélére, mintha nehéz volna tartania. Tetszik, ugye kérdeztem, és még egy pusztit akartam neki, a Fülesnek adni, de akkor durván megragadta a nyakam, le akart húzni az ágyra, megörültél?, kiáltottam, és eltoltam magamtól, a *Micimackó* leesett a szőnyegre, megörültél?, és ellöktem erősen, rá az ágyra, és hátráltam, ő lassan felállt, görnyedten, valahogy furcsán, nem normálisan állt, ferdén és furcsán, és megint mintha nem is rám nézne, ezt mondta, „Hát akkor minek, minek jöttél ide?“, és rögtön ugyanezt, de már nagyon erősen ordítva, „hát akkor minek, minek, minek jöttél ide?“, én felkaptam a szék karfájáról a tavaszi kabátomat, és az ajtóhoz rohantam, és ő egészen lassan jött utánam, de borzalmasan erős hangon egyre csak ordította, „minek, minek jöttél ide“, így más nem ordított, a falakon, a kerteken át lehallatszott a villamosig, nekem csak futnom kellett.

Nem fogok sírni, még a születésnapján sem fogok sírni soha többé, senkinek a születésnapján, és nem is sírtam, csak kiszáradt és nagyon fáj a szemem.

Na, letérünk az Autobahnról,

bele a városi forgalomba, persze rögtön dugóba és elakadásokba és forgalomlassításba, mindenbe, ami várható volt, kezdtem érezni a fáradságot, vagy inkább idegfáradság, mindenesetre az útnak ezt a részét viseltem rosszul. Elfogyott a víz is, de kibírom, amíg megérkezünk. És nagy nehezen, derekunkat hajlítgatva, csontunk ropogtatva szálltunk ki, már vártak is ránk, és rögtön azal kezdtek, hogy pihenhetünk, mert a Baader–Meinhof banda ügye miatt egy órával eltolták a megnyitót, úgyis mindenki a híradót nézi, menjünk a szállásra, odakísérnek, üdítő, szendvics, sör, ha akarunk meleg étel, persze már nézik ott is a tévét... Na, ezt is ki kell bírni, gondoltam, sajnos valami bujkál bennem, has-

menésem lett, a wc-n kellett gubbasztanom, de semmi komoly, gyorsan rendbe jöttem, még le is tudtam zuhanyozni, utána sok vizet ittam, a tévébe nem néztem bele. Aki utálja magát, elveszett, akár Pesten él, akár Berlinben. Pesten sem voltam soha hajlandó utálni magam, még ha megbántam valami hülye esetemet párszor, akkor sem! Jót tett nekem ez a langyos zuhany, meg a friss víz, egy mély fotelbe behuppantam, a többiek békén hagytak. Azonnal szólnak, ha indulnunk kell.

Pammernek a legjobb barátja Bandi volt,

halk szavú, és baromi tehetséges fickó. Rendeztem egy nagy házibulit, amikor Pammer vidéki filmklubot csinált, a szüleim meg Kékestetőn szabadságon. Akkor ott a Bandi kicsit félre volt a többiektől, és nagy zavartan elmondta, hogy milyen nagyon nagyra tartja Pammert. Ez jólesett. Utáltam, akik utálták a Pammert, volt olyan, meg aki röhögött, hogy túri, hogy én bárkivel. Ezeket fel tudtam volna pofozni. Mert nem bárkivel! És ha bárkivel, mi közük hozzá, mert Pammer tudtával, nekem csak az számít... Na mindegy, szerettem ezt a csendes fazont, aki valahogy soha nem tudta elérni, hogy lefeküdjek vele, és ezen a házibulin elég furcsa helyzetbe botlott szegény, amikor hajnalban benyitott a fürdőszobába, és látta, hogy épp mosakodok szeretkezés után... Bandi épp hazaindult, télikabátban, nagykabát, sapka, sál, én, Kiss Orsi meg tök meztelenül, kezemben egy lila szappannal, jó, nézzen, nem bántam, örültem neki, rámosolyogtam, ő ijedten nézett, elnézést motyogni is elfelejtett, ellesett fotó, kicsit patetikus, Bandi tűzpirosan még szerelmesebb lett, lehajolt, és megcsókolta a szappanos kezemet, közben a szappan kicsúszott a kezemből, ő meg a télikabátban lehajolt, fel akarta emelni a lila szappant, persze az neki is kicsúszott a kezéből, de nem röhögtünk, pláne én nem, sőt meghatódtam, olyan megható volt a Bandi és a kézcsók. Ezt nem lehet elfelejteni, a sok dugást másokkal rég elfelejttem, mint a érték nélkül, mondom azokra, ezt biztosan nem felejttem, ez gyönyörű, ez régi emlékeim nagybetűs ajándéka, kézcsók nekem, Orsikának, aki pár perce még ágyban volt valakivel, mit tudom én már, kivel, Bandit mégsem érdeklí senki és semmi, csak engem lát, de nem úgy, mint mások, neki Afrodité vagyok a habokból, Afrodité, és nem az óbudai, Bogdáni úti préda Kiss Orsika, hanem istennő, és megcsókolta pirulva a kezem, és én is elpirultam, mint egy szűzlány, azóta nekem kincs ez az emlék, az marad örökké, ha fejre áll is a világ, piros kincs, mondom röhögve, mert nem akarok többé sírni, röhögve, én, Darázs Orsolya, igen, igen, igen.